

ΣΥΡΑΝΟ

ΣΥΡΑΝΟ:

Ε, όχι δα, μικρέ μου, τόσο μόνο; Μπορούσες χίλια πράγματα να πεις με άλλον τόνο! Άκουσε! Επιθετικά: «Αχ είχα τέτοιο μύτο, να τονε κόψω η πρώτη μου απόφαση θα ήτο!». Και φιλικά: «Προσέξτε την, θα μπει μες το φλιτζάνι! Εάν δεν την σηκώσετε, μέχρι τον πάτο φτάνει!». Με ύφος περιγραφικό: Βουνοκορφή! Ίδια ράχη! Βράχος! Τι βράχος, φίλοι μου; Χερσόνησος μονάχη!». Με περιέργεια: «Το κουτί αυτό μες το συρτάρι το 'χεις για τα ψαλίδια σου, ή είναι καλαμάρι;». Χαριτωμένα: «Τα πουλιά τόσο πολύ σε νοιάζουν ώστε πάνω στη μύτη σου τα βάζεις και κουρνιάζουν;». Στα ίσια: «Πες μου, όταν ρουφάς ταμπάκο από τη μύτη, απ' τον καπνό πιάνει φωτιά και καίγεται το σπίτι, και "πυρκαγιά" φωνάζουνε "στην καπνοδόχο" οι άλλοι;». Με ύφος προστατευτικό: «Πρόσεχε το κεφάλι από το βάρος το πολύ μη γείρει προς το χώμα!». Αβρό: «Για να μη μαραθεί το τρυφερό της χρώμα από τον ήλιο, μια μικρή ομπρέλα να της κάνεις!». Και λόγιο: «Τα ζώα αυτά που ο Αριστοφάνης εκάλεσε ιπποκαμποελεφαντοκαμήλους, τέτοιο όγκο είχαν σάρκινο εκεί, άνω του χείλους». Ιπποτικό: «Τ' αγκίστρι αυτό, φίλε, της μόδας θα 'ναι, για να μπορούν επάνω του καπέλα να κρεμάνε». Με έμφαση: «Και να φυσούν οι άνεμοι με οίστρο, να σ' αρρωστήσουν δεν μπορούν, εκτός απ' τον μαϊστρο!». Λιγάκι πιο δραματικό: «Η μύτη αυτή και μόνη στην Ερυθρά τη θάλασσα θα μοιάζει σαν ματώνει!».

ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΚΡΙΣΤΙΑΝ:

Όχι! Επιμένω!

Δεν θέλω λόγια δανεικά! Φτάνει! Ευχαριστώ!

Παίζω έναν ρόλο άχαρο, και αν ξεσκεπαστώ;

Δεν λέω, καλά ήταν στην αρχή, μα τώρα μ' αγαπάει!

Θα της μιλήσω μόνος μου κι άλλος δεν με βοηθάει!

Το στόμα μου φαντάζεσαι πως δεν μπορώ

ν' ανοίξω;

Δεν είμαι τόσο ανόητος και θα σ' το αποδείξω.

Άλλωστε, σε διαβεβαιώ πως τα μαθήματα σου με

ωφέλησαν πραγματικά. Τόσον καιρό κοντά σου

έμαθα πια πώς να μιλώ! Μα, αν τύχει και τα χάσω,

μη σκιάζεσαι, ξέρω καλά πως να την αγκαλιάσω!

(Αντιλαμβάνεται τη Ρωξάνη που βγαίνει από της

Κλομίρης.)

Αυτή 'ναι! Στάσου, Συρανό! Μη φεύγεις! Μη μ'

αφήσεις!

ΡΩΞΑΝΗ

ΡΩΞΑΝΗ:

Μόνο; Τι θα πει μόνο;

Μου χάρισαν τον έρωτα, την ηδονή, τον πόνο.

Σε λάτρευα από τη βραδιά που κάτω απ' το μπαλκόνι μου είπες πόσο μ' αγαπάς, πόσο η ψυχή σου λιώνει.

Τότε εκείνη τη νυχτιά, σε γνώρισα, σε ξέρω. Δεν ζω όταν είσαι μακριά, δεν ζω, μόνο υποφέρω. Μέσα στις επιστολές αυτές που μου 'χεις στείλει είναι σαν ν' αντηχεί η φωνή που άκουσα το δείλι, όταν μου πρωτομίλησες. Κι η Πηνελόπη ακόμη νομίζω πως δεν θ' άντεχε και θ' άλλαζε γνώμη, δεν θα 'μενε στο σπίτι της στον αργαλειό να πλέκει, παρά θα πήγαινε να βρει τον Οδυσσέα φισέκι, εάν εκείνος έγραφε γράμματα σαν κι εσένα. Χίλιες φορές τα διάβασα και τα 'χω μαθημένα απ' έξω κι ανακατωτά. Η κάθε τους σελίδα μάτωνε απ' του έρωτα τη φοβερή σφραγίδα. Κάθε σου λέξη ήτανε κομμάτι απ' την καρδιά σου!

ΣΥΡΑΝΟ ΚΑΙ ΡΩΞΑΝΗ

ΣΥΡΑΝΟ:

(Μετά από παύση.)

Κι εμένα τι με θέλετε; Εγώ τι να σας κάνω;

Η παρουσία μου σε τι σας ωφελεί, καλή μου;

ΡΩΞΑΝΗ:

Κάποιος γνωστός μου έβαλε τον τρόμο στην ψυχή

μου και μου 'πε πως στον λόχο σας όλοι εσείς οι

Γασκώνοι...

ΣΥΡΑΝΟ:

Δεν θέλουμ' άλλη πρόκληση, μας φτάνει μια και
μόνη.

Όποιος μπαίνει στον λόχο μας χωρίς να το αξίζει,

δεν βγαίνει ατιμώρητος, ακριβά του κοστίζει.

Αυτά σας είπαν;...

ΡΩΞΑΝΗ:

Μάλιστα. Και μ' έχει πιάσει τρόμος.

ΣΥΡΑΝΟ:

Δικαίως!...

ΡΩΞΑΝΗ:

Αλλά σκέφθηκα πως, αν το θέλατε όμως, έτσι

γενναίος και τρανός που είσθε, εσείς και μόνο...

ΣΥΡΑΝΟ:

Υπό την προστασία μου θα πάρω τον βαρόνο.

ΡΩΞΑΝΗ:

Θα τον υπερασπίζεσθε; Θεέ μου, τι ευτυχία!
Πάντοτε ένιωθα για σας μια τρυφερή φιλία.

ΣΥΡΑΝΟ:

Ναι, ναι...

ΡΩΞΑΝΗ:

Θα 'σαστε φίλος του;

ΣΥΡΑΝΟ:

Τον λόγο μου δεσμεύω.

ΡΩΞΑΝΗ:

Δεν θα τον μπλέξουνε ποτέ;...

ΣΥΡΑΝΟ:

Ποτέ!

ΡΩΞΑΝΗ:

Αχ, σας λατρεύω!

*(Ξαναβάζει βιαστικά τη μάσκα, κατεβάζει τη
δαντέλα στο πρόσωπο της και λέει αφηρημένα.)*

Μα δεν μου διηγηθήκατε τη χθεσινή τη μάχη. Δεν
ξέρετε πως χαίρομαι που εσάς προστάτη θα 'χει!
Να λάβω γράμμα του για με χαρά θα 'ναι μεγάλη.
Να του το πείτε θα 'θελα, για να μην αμφιβάλλει.

(Του στέλνει ένα φιλάκι με το χέρι της.)

Σας αγαπώ!

ΣΥΡΑΝΟ:

Ω! Ναι, ναι, ναι!

ΡΩΞΑΝΗ:

Με εκατό;! Αντίο!

Φίλος μου είσαστε πιστός...

ΣΥΡΑΝΟ:

Α! Ναι!...

ΡΩΞΑΝΗ:

Τι μεγαλείο!

Τα βάλατε με εκατό! Φίλε μου να προσέχετε!

ΣΥΡΑΝΟ:

(Τη χαιρετάει.)

Δεν κινδυνεύω απ' αυτούς. Έγνοια καμιά μην έχετε.

ΡΩΞΑΝΗ ΚΑΙ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΡΩΞΑΝΗ:

(Τρέχοντας προς τον Κρίστιαν.)

Και τώρα εσύ κι εγώ!

ΚΡΙΣΤΙΑΝ:

(Πιάνοντας της τα χέρια.)

Και τώρα πρέπει ν' απαντάς σ' αυτά που σε ρωτώ!

Γιατί ήρθες μες στον πόλεμο για να με συναντήσεις;

Γιατί τις τάξεις του εχθρού εσύ να διασχίσεις;

Γιατί να μπεις σε κίνδυνο;...

ΡΩΞΑΝΗ:

Γιατί τα γράμματά σου...

ΚΡΙΣΤΙΑΝ:

Τα γράμματα;...

ΡΩΞΑΝΗ:

Τα γράμματα. Με έσπρωξαν κοντά σου.

Μου έγραψες τόσα πολλά μέσα σε ένα μήνα!

Τα λόγια σου με τράβηξαν σαν μάγισσα σειρήνα.

ΚΡΙΣΤΙΑΝ:

Μα μόνο από τα γράμματα...

ΡΩΞΑΝΗ:

Μόνο; Τι θα πει μόνο;

Μου χάρισαν τον έρωτα, την ηδονή, τον πόνο.

Σε λάτρευα από τη βραδιά που κάτω απ' το

μπαλκόνι μου είπες πόσο μ' αγαπάς, πόσο η ψυχή

σου λιώνει. Τότε εκείνη τη νυχτιά, σε γνώρισα, σε

ξέρω. Δεν ζω όταν είσαι μακριά, δεν ζω, μόνο υποφέρω. Μέσα στις επιστολές αυτές που μου 'χεις στείλει είναι σαν ν' αντηχεί η φωνή που άκουσα το δείλι, όταν μου πρωτομίλησες. Κι η Πηνελόπη ακόμη νομίζω πως δεν θ' άντεχε και θ' άλλαζε γνώμη, δεν θα 'μενε στο σπίτι της στον αργαλειό να πλέκει, παρά θα πήγαινε να βρει τον Οδυσσέα φισέκι, εάν εκείνος έγραφε γράμματα σαν κι εσένα. Χίλιες φορές τα διάβασα και τα 'χω μαθημένα απ' έξω κι ανακατωτά. Η κάθε τους σελίδα μάτωνε απ' του έρωτα τη φοβερή σφραγίδα. Κάθε σου λέξη ήτανε κομμάτι απ' την καρδιά σου!

ΚΡΙΣΤΙΑΝ:

Ένωθες την αγάπη μου;...

ΡΩΞΑΝΗ:

Ναι, μες τα γράμματα σου!

ΚΡΙΣΤΙΑΝ:

Κι έρχεσαι τώρα...

ΡΩΞΑΝΗ:

Έρχομαι ν' αφήσω την ψυχή μου εδώ, στα πόδια σου μπροστά. για σένανε, ζωή μου.

Να τη δεχθείς, αγάπη μου, άνδρα μου, κύριε μου.

Γυναίκα σου είμαι, σκλάβα σου. Με θες; Απάντησε μου. Κι άσε με εδώ, γονατιστή, συγγνώμη να ζητήσω που σου 'κανα την προσβολή τότε να σ' αγαπήσω μόνο γιατί ήσουν όμορφος...